

Kniha Daniel — sto osmnácté

Prorocké varování Jeruzalému: symbolické zobrazení událostí času konce

Jeff Pippenger

2024-03-05

Sedm let varování od roku 63 až do roku 70, které bylo hlášáno mužem, jenž chodil „po ulicích Jeruzaléma sem a tam a ohlašoval bědy, které měly přijít na město“, bylo předobrazeno varováním daným Jeruzalému po dobu tří a půl roku, nejprve ve službě Kristově a poté po tři a půl roku ve službě učedníků. V předchozích článcích již bylo ukázáno, že zkáza Jeruzaléma mohla být uvedena na město při kříži, anebo později při kamenování Štěpána, avšak Boží dlouhoshovívavost odložila Jeho soud nad městem i lidem.

„A na kohokoli by padl, rozdrť ho na prach.“ Lid, který Krista zavrhl, měl brzy spatřit zkázu svého města i svého národa. Jejich sláva měla být zlomena a rozptýlena jako prach před větrem. A co to bylo, co Židy zahubilo? Byla to skála, která by jim byla bezpečím, kdyby na ní byli stavěli. Byla to Boží dobrota pohrdaná, spravedlnost zavržená, milosrdenství zlehčované. Lidé se postavili proti Bohu, a vše, co by bylo jejich spásou, se obrátilo v jejich zkázu. Vše, co Bůh ustanovil k životu, oni shledali být k smrti. V ukřižování Krista Židy byla obsažena zkáza Jeruzaléma. Krev prolita na Kalvárii byla břemenem, které je srazilo do záhuby pro tento svět i pro svět budoucí. Tak tomu bude i ve velikém posledním dni, až soud dopadne na ty, kdo zavrhnou Boží milost. Kristus, jejich kámen úrazu, se jim tehdy zjeví jako mstící se hora. Sláva jeho tváře, která je pro spravedlivé životem, bude pro bezbožné stravujícím ohněm. Kvůli odmítnuté lásce, pohrdané milosti bude hříšník zahuben.

„Mnoha podobnostmi a opakovanými varováními Ježíš ukázal, jaký bude pro Židy důsledek odmítnutí Syna Božího. Těmito slovy oslovoval všechny v každém věku, kteří Ho odmítají přijmout jako svého Vykupitele. Každé varování platí jim. Znesvěcený chrám, neposlušný syn, falešní vinaři, pohrdaví stavitelé — to vše má svůj protějšek v zkušenosti každého hříšníka. Neučiní-li pokání, postihne ho úděl, který tyto věci předznamenávaly.“ Touha věků, 600.

Sedmileté období, během něhož onen muž vydával svědectví Jeruzalému, bylo při prvním obležení rozděleno na dvě stejná období po tisíci dvou stech šedesáti dnech. Těchto sedm let představovalo zničení Jeruzaléma a sedm let služby Krista a učedníků představovalo počátek zničení Jeruzaléma; Ježíš vždy znázorňuje konec počátkem. Těchto sedm let bylo také předobrazeno „sedmi časy“ proti severnímu království, které byly rozděleny na dvě stejná období po tisíci dvou stech šedesáti letech.

Když moderní Řím opakuje dějiny pohanského i papežského Říma, jenž pošlapával doslovný i duchovní Jeruzalém, a když moderní Řím opakuje dvoje dějiny dvou období varování daných mužem od roku 63 až do roku 70, a když moderní Řím opakuje dějiny znázorněné dvěma obdobími, během nichž Kristus a učedníci po tři a půl roku vcházeli do Jeruzaléma a vycházeli z něj, projeví se dvě odlišná období, ačkoli v posledních dnech „času již více nebude“.

Posledním z těchto dvou období je symbolických čtyřicet dva měsíců, během nichž moderní Řím dovršuje své poslední pronásledování věrných, jakmile je jeho smrtelná rána uzdravena při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Těchto symbolických čtyřicet dva měsíců je druhým ze dvou období a je obdobím výkonného soudu nad moderním Římem. Tomuto období předchází vyšetřující soud nad živými v laodicejském adventismu.

Muž, který předložil varování doslovnému Jeruzalému, zemřel při Titově obléhání. Nezemřel při zničení, nýbrž během obléhání, které zničení předcházelo, neboť při zkáze Jeruzaléma nezemřel ani jediný křesťan.

„Po sedm let chodil jeden muž ulicemi Jeruzaléma sem a tam a ohlašoval bědy, které měly přijít na město. Ve dne i v noci zpíval onen divoký žalozpěv: ‚Hlas od východu! hlas od západu! hlas od čtyř větrů! hlas proti Jeruzalému a proti chrámu! hlas proti ženichům a nevěstám! hlas proti všemu lidu!‘ — Ibid. Tato podivná bytost byla uvězněna a zbičována, avšak z jejích rtů neunikla žádná stížnost. Na urážky a týrání odpovídal pouze: ‚Běda, běda Jeruzalému!‘ ‚běda, běda jeho obyvatelům!‘ Jeho varovný výkřik neustal, dokud nebyl zabit při obléhání, které předpověděl.“ The Great Controversy, 29, 30.

Muž zemřel při obléhání, nikoli však při konečném zničení, a konečné zničení představuje uzavření doby milosti a sedm posledních ran. Tento muž je tedy symbolem poselství opustit Jeruzalém při prvním obléhání. Křesťané tehdy uprchli a v prvních třech a půl letech byl muž symbolem skupiny, která v Jeruzalémě neumírá, a ve druhých třech a půl letech je symbolem posledních křesťanů, kteří zemřou před uzavřením doby milosti. V prvním období označuje sto čtyřicet čtyři tisíc a ve druhém období tři a půl roku představuje veliký zástup, který během druhého období umírá.

Poselství onoho muže bylo zaznamenáno historikem a bylo vyjádřeno šesti hlasy. Když byl nakonec uvězněn, jeho sedmé a poslední poselství znělo „běda, běda“ Jeruzalému a jeho obyvatelům. Prvním zaznamenaným „hlasem“ byl „hlas z východu“ a jeho posledním poselstvím bylo „běda“. První prvek jeho poselství i poslední prvek jeho poselství byl biblickým symbolem, který představuje islám, neboť islám jsou v Bibli děti „východu“ a jsou představovány „východním větrem“. Zdvojení slova „běda“ v jeho závěrečném poselství odráží konec novodobého Babylóna, kdy králové země třikrát volají: „Běda, běda to veliké město.“ Řecké slovo přeložené jako „běda“ ve třech verších v osmnácté kapitole Zjevení je v osmé kapitole, třináctém verši, přeloženo jako „běda“.

A viděl jsem a slyšel anděla letícího středem nebe, jak volá mocným hlasem: Běda, běda, běda obyvatelům země pro ostatní hlasy trouby těch tří andělů, kteří mají ještě troubit! Zjevení 8,13.

Mužovo zvolání „běda, běda“ představuje trojí použití tří běd, neboť prvky prvního běda, spojené s prvky druhého běda „řádek za řádkem“, označují prvky třetího běda, právě tak jako tři zvolání „ach, ach“ králů země v osmnácté kapitole představují třetí běda, jak je stanoveno prvním a druhým běda. Začátek i konec mužova poselství byly předobrazem poselství islámu třetího běda.

Prvním vyjádřením jeho poselství byl hlas z „východu“ a „východ“ je symbolem islámu, avšak je také označením pečeticího anděla, který vychází od východu.

A potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, jak zadržují čtyři větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom. A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečeť živého Boha; i zvolal mocným hlasem ke čtyřem andělům, jimž bylo dáno škodit zemi a moři, řka: Neškodte zemi ani moři ani stromům, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech. A uslyšel jsem počet těch, kteří byli zapečetěni: a bylo zapečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc ze všech pokolení synů Izraele. Zjevení 7,1–4.

V příběhu o Eliášovi na hoře Karmel, když pohlédl k moři a spatřil oblak, díval se na západ, neboť hora Karmel se nachází poblíž Středozemního moře.

I stalo se posedmé, že řekl: Hle, od moře vystupuje malý oblak, podobný lidské dlani. I řekl: Jdi vzhůru, pověz Achabovi: Zapřáhni svůj vůz a sjed' dolů, aby tě déšť nezadržel. 1 Královská 18,44.

Eliáš by byl obrácen k západu, směrem ke Středozemnímu moři. Ve dvanácté kapitole Lukášova evangelia Kristus hovoří o svém poselství jako o poselství rozdělení.

Domníváte se, že jsem přišel dát zemi pokoj? Pravím vám: Nikoli, nýbrž rozdělení. Neboť od této chvíle bude v jednom domě pět rozděleno, tři proti dvěma a dva proti třem. Otec bude rozdělen proti synu a syn proti otci; matka proti dceři a dcera proti matce; tchyně proti své snaze a snacha proti své tchyni. Řekl také zástupům: Když vidíte, jak od západu vystupuje oblak, hned říkáte: Přichází déšť; a tak se stává. A když vidíte, jak vane jižní vítr, říkáte: Bude horko; a bývá to tak. Pokrytci, umíte rozpoznávat vzhled země i nebe; jak to, že nerozpoznáváte tento čas? Lukáš 12,51–56.

Poselství posla Jeruzalému nese podpis Alfa i Omega, neboť počátek i konec ztotožňuje islám třetího Běda, a hlasem „východu“ zároveň ztotožňuje poselství islámu jako zapečet'ující poselství. „Druhý hlas“ ze „západu“ ztotožňuje pozdní déšť, který je posledním deštěm, a všichni proroci promlouvají k posledním dnům. Poselství „západu“ je symbolem poselství pozdního deště, které vytváří dvě třídy ctitelů. Jedna třída nemůže rozpoznat poselství pozdního deště, neboť „nerozpoznává tento čas“.

Dalším prvkem poselství posla je hlas „čtyř větrů“, který je jak poselstvím zapečet'ování, tak poselstvím rozhněvaného koně islámu, jak je znázorněn třetím Běda. Další prvek je namířen proti Jeruzalému a chrámu, a tím určuje poselství všech proroků, které označuje skupinu lidí, kteří jsou míjeni, neboť svůj nárok na spasení nezaložili v Kristu, nýbrž v chrámu a ve svém dědictví Bohem vyvoleného lidu. Jsou to ti napříč posvátnými dějinami, kteří jsou představeni jako ti, kdo hlásají: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my.“ Poselství proti Jeruzalému a chrámu je laodicejským poselstvím.

„Není třeba se podívat, že církev není ožívována mocí Ducha svatého. Muži a ženy odkládají stranou poučení, které dal Kristus. Hněv a lakomství vítězí. Chrám duše je plný nepravosti. Není v něm místo pro Krista. Lidé následují své vlastní převrácené cesty. Nechtějí dbát slov Spasitele. Berou se do vlastních rukou a odmítají napomenutí i výstrahy, až je svícen odstraněn ze svého místa a duchovní rozlišování je mateno lidskými představami. Ačkoli mají

nedostatky ve službě, ospravedlňují se slovy: „Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jsme my.“ Odkládají Boží zákon, aby následovali světlo své vlastní obrazotvornosti.“ Review and Herald, 8. dubna 1902.

Posel pak pozdvihl hlas svého výstražného poselství proti ženichům a nevěstám jako symbol metodologie „řádek za řádkem“, neboť prorocká linie posledních dnů bude právě taková, jaká byla prorocká linie ve dnech Noeho, kdy se ženili a vdávali právě v době, kdy se potopa zkázy chystala přetéci přes jejich světské ctižádosti a plány.

„Bible prohlašuje, že v posledních dnech budou lidé pohlceni světskými zájmy, rozkoší a sháněním peněz. Budou slepí vůči věčným skutečnostem. Kristus praví: „Jako bylo za dnů Noé, tak bude i při příchodu Syna člověka. Neboť jako za dnů před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se, až do dne, kdy Noé vešel do korábu, a nepoznali, dokud nepřišla potopa a všechny je neodnesla; tak bude i při příchodu Syna člověka.“ Matouš 24,37–39.“

„Tak je tomu i dnes. Lidé se ženou vpřed v honbě za ziskem a sobeckým požitkářstvím, jako by nebylo Boha, nebe ani budoucího života. Ve dnech Noemových bylo varování před potopou sesláno, aby otráslo lidmi v jejich bezbožnosti a povolalo je k pokání. Tak i poselství o brzkém Kristově příchodu má probudit lidi z jejich pohlcenosti věcmi tohoto světa. Je určeno k tomu, aby je probudilo k vědomí věčných skutečností, aby dbali pozvání ke stolu Páně.“

„Evangelijní pozvání má být dáno celému světu — „každému národu, pokolení, jazyku i lidu.“ Zjevení 14,6. Poslední poselství výstrahy a milosti má svou slávou ozářit celou zemi. Má dosáhnout ke všem vrstvám lidí, bohatým i chudým, vysokým i nízkým. „Vyjdí na cesty a k ohradám,“ praví Kristus, „a přinut’ je vejít, aby můj dům byl naplněn.““ Perly moudrosti, 228.

Poslední prvek varování je zdůrazněn v předchozí pasáži. Poselství, představené jako hlas proti „všemu lidu“, je věčné evangelium, které vymezuje nutnost splnit požadavky evangelia, aby člověk mohl být spasen. Prvním požadavkem věčného evangelia je bát se Boha, a tento strach spočívá na skutečnosti, že to byly naše hříchy, které přivedly Krista, Syna živého Boha, na kříž.

Každý prvek poselství k Jeruzalému během jeho sedmi let služby představoval věčné evangelium, které bylo totožným evangeliem s tím, jež bylo předloženo během sedmi let, v nichž Kristus od roku 27 do roku 34 potvrdil smlouvu s mnohými. Je to také věčné evangelium, které je hlášáno ve dvou závěrečných obdobích posledních dnů, a je specificky spojeno s poselstvím pozdního deště, neboť je poselstvím islámu třetího běda. Označuje zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, oddělení pšenice od koukolu, laodicejský stav koukolu a trojí aplikaci proroctví jako symbol metodologie pozdního deště, která je „řádek za řádkem“.

Poselství sedmi let v oněch dějinách je prorocky zasazeno do „dnů pomsty“, které byly součástí vůbec první zmínky o Kristově poselství a díle; a Jeho poselství i dílo mají být v posledních dnech zopakovány sto čtyřiceti čtyřmi tisíci. Ti pak určí své poselství v rámci prorockého kontextu „dnů Boží pomsty“. V Božím slově jsou představeny dva biblické předobrazy Boží „pomsty“: Jeho pomsta nad Jeho lidem a také Jeho pomsta nad Jeho nepřáteli.

„Sedm časů“ z 3. Mojžíšovy dvacáté šesté kapitoly znázorňuje Boží pomstu nad Jeho vzpurným lidem a tato pomsta zahrnuje doslovné i duchovní pošlapání svatyně a vojska. V rámci symboliky pošlapání svatyně a vojska je rovněž znázorněna symbolika Boží pomsty nad Jeho nepřáteli. V posledních dnech je Boží pomsta proti Jeho lidu představena jako vyvržení laodicejského adventismu při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Na tomto mezníku začíná také Jeho pomsta nad novodobým Babylónem.

Vyšetřující soud nad živými nad laodicejským adventismem, po němž následuje vykonávací soud nad nevěstkou z Týru a nad šelmou, na níž jede a nad níž vládne, je prorockými dějinami posledních dnů, v nichž se naplňuje účinek každého vidění. Každé vidění má být vztaženo na tato dvě prorocká období, neboť metodologie pozdního deště spočívá v uplatnění prorocké linie na prorockou linii. Na počátku těchto dvou dějin Ježíš označil „znamení“, které dokazuje, že ti, kdo v oné době žijí, jsou poslední generací dějin země.

První období začalo tehdy, když 11. září 2001 započalo zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. V rámci tohoto waymarku bylo umístěno „znamení“, které Kristus označil v Lukáši 21.

V tomto studiu budeme pokračovat v příštím článku.

„Nyní, bratři, si Bůh přeje, abychom zaujali své místo po boku muže, který nese lucernu; chceme zaujmout své místo tam, kde je světlo a kde Bůh dal polnici určitý zvuk. Chceme dát polnici určitý zvuk. Byli jsme v rozpacích a byli jsme v pochybnostech, a církve jsou připraveny zemřít. Avšak nyní zde čteme: ‚A potom jsem viděl jiného anděla sestupovat z nebe, maje velikou moc; a země byla ozářena jeho slávou. I zvolal mocně silným hlasem: Padl, padl veliký Babylón a stal se příbytkem démonů a skrýší každého nečistého ducha a klecí každého nečistého a nenáviděného ptáka‘ [Zjevení 18,1.2].“

„Nuže, jak máme vůbec něco vědět o onom poselství, nejsme-li v postavení rozpoznat cokoli ze světla nebe, když k nám přichází? A stejně ochotně přijmeme i ten nejtemnější klam, když k nám přijde od někoho, kdo s námi souhlasí, ačkoli nemáme ani částčku důkazu, že jej poslal Duch Boží. Kristus řekl: ‚Přicházím ve jménu svého Otce, ale vy mne nepřijímáte‘ [viz Jan 5,43]. Nuže, právě takové dílo se zde děje od samého setkání v Minneapolisu. Protože Bůh posílá poselství ve svém jménu, které se neshoduje s vašimi představami, [docházíte k závěru], že to nemůže být poselství od Boha.“ Sermons and Talks, svazek 1, 142.